

Hồi 25

Kinh Hồn Nhất Dao

Nước mắt đã khô, máu cũng đã khô.
Dòng nước mắt không còn nhìn thấy nữa, nhưng máu tươi để lại vết tích nhất định phải dùng máu mới rửa sạch được.

Dĩ nha hoàn nha, dĩ huyết hoàn huyết.

Diệp Khải Nguyên xưa nay đều dùng khoan thứ thay cho báo thù, đao của chàng xưa nay không phải là đao sát nhân, nhưng con người chàng lúc này đã tràn ngập lòng phần nộ và sự báo thù.

Chàng đột nhiên phát giác ra mình giống như một con rối tức cười, luôn luôn bị người ta dùng một sợi dây vô hình dắt ở trong tay.

Chàng không muốn bị người ta bỡn cợt tiếp tục nữa, càng không muốn bị người lợi dụng, không ai muốn làm con rối cả. Sự chịu đựng của bất cứ ai cũng có hạn độ, Diệp Khải Nguyên cũng vậy.

Mặt đất phủ đầy tuyết, dưới ánh thái dương lộ ra dưới đất trống trải trơ trụi.

Trên con đường lớn bên ngoài thành Trường An bùn nhão đã khô nhưng vẫn còn chưa thấy bóng người đi.

Không ai muốn ngày mừng hai năm mới đi ra ngoài cả.

Chỉ có Diệp Khải Nguyên.

Chàng tìm được một chiếc xe nhưng không thấy người đánh xe.

Nhưng chàng không cần để ý tới, chàng liền nằm lên trên chiếc xe ván gỗ chở than này, nường nhờ vào con lừa kéo xe, men theo con đường lớn mà tiến về phía trước.

Mảnh vụn than trong xe đâm vào thân thể chàng đau nhói, nhưng chàng cũng không để ý.

Con lừa kéo xe đi lại không chậm phía sau không có ai dùng roi quất nó cả nhưng nó đi còn hăng hái hơn cả lúc bình thường nữa.

Con lừa vốn có tính khí như vậy.

Diệp Khải Nguyên mua một bao đậu phụng nằm ở trong xe từ từ bóc từng hạt, đón lấy nhai chậm chậm.

Chỉ tiếc lúc này không có rượu, chàng quên mua rượu. Sau khi say khướt ngày thứ hai có thể uống mấy ly hoàn hồn tử lập tức cảm thấy dễ chịu ngay.

Khi chàng nghĩ đến rượu thì nhìn thấy một lá tử kỳ vải xanh từ trong cánh rừng khô bên lộ trước mặt nghiêng nghiêng khều ra.

Xem ra ngày mừng hai năm mới cũng không phải là tuyệt đối không có người muốn kiếm tiền.

Diệp Khải Nguyên cười cười lẩm bẩm nói:

- Xem ra vận khí của ta đã dần dần tốt lên rồi.

Lúc muốn uống rượu có thể có ngay rượu uống vận khí này đích xác không tồi.

Chàng nhẩy lên đưa chiếc xe lừa tấp vào bên đường chậm rãi đi vào khi rừng táo ngập đầy tuyết.

Trong rừng quả nhiên có một tử đình nho nhỏ có bảy tám người đứng bất động bên ngoài tử đình. Mắt nhìn thẳng miệng há ra giống như một đám người bằng đất sét vậy.

Trong đó có một người trên đầu quấn vải trắng, khi vừa nhìn thấy Diệp Khải Nguyên đi tới vẻ mặt biểu lộ vẻ kinh hãi.

Diệp Khải Nguyên lại cười.

Chàng nhận ra người này chính là kẻ lưu manh tối qua nhất định muốn kiếm chàng tỉ đao.

- Thổ báo tử. Thổ đại ca.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên nghĩ tới tên tuổi mà người khác xưng hô y, mỉm cười bước tới nói:

- Thổ đại ca cũng tỉnh rượu rồi chứ ?

Thổ báo tử xanh tái mặt, muốn gật gật đầu nhưng cổ như cứng lại toàn thân dường như cứng lại như đất sét khô vậy.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Kẻ chịu đánh không sợ, kẻ đánh người tại sao lại sợ? Có phải là xương của ta quá cứng làm đau tay của các vị ư? Vậy thì quả thật có lỗi vô cùng.

Chàng đoán không sai, tay của những người này vừa xanh vừa thủng.

Võ công của một người nếu luyện đến như Diệp Khải Nguyên khi say bí tử cũng vẫn còn có một bản năng phòng thân tự vệ.

Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- Nhưng các vị không cần phải sợ, ta không phải đến làm phiền các người, ngủ một đêm trong đồng rác cũng là một chuyện rất lý thú ta đang muốn đa tạ các người thật nhiều.

Chàng vỗ vỗ vào vai Thổ báo tử nói:

- Này cho ta mời các người hai ly.

Vẻ mặt sợ hãi của Thổ báo tử càng lộ thêm sự sợ hãi.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người còn sợ gì chứ?

Thổ báo tử cuối cùng nói:

- Lão đại, bọn ta đã biết lão đại như thế nào rồi, thế nhưng kẻ mà bọn ta sợ lại không phải là lão đại.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác. Cả một lúc lâu người mà mọi người sợ hóa ra không phải là chàng.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Các người sợ gì chứ ?

Thổ báo tử nói:

- Bọn ta chỉ sợ người đựng vào cái món trên đầu chúng ta, bọn ta thật sự chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Diệp Khải Nguyên lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu bọn họ đều có đặt ngay ngắn một đồng tiền.

Đồng tiền lấp lánh dưới ánh thái dương giống như hoàn kim vậy.

Cửu Nguyệt bang.

Thổ báo tử thở dài nói:

- Người đã biết quy định của Cửu Nguyệt bang rồi, ta an tâm lắm.

Diệp Khải Nguyên nhấp nháy mắt nói:

- Quy định gì?

Kỳ thực chàng đương nhiên biết quy định của Cửu Nguyệt bang.

Đồng tiền này chính là tín phù của Cửu Nguyệt bang, nếu Cửu Nguyệt bang bọn họ đã đặt đồng tiền lên đầu ai thì người đó không được cử động nhúc nhích chút gì.

Thổ báo tử nói:

- Người thực không biết hay sao? Chỉ cần người đựng rút đồng tiền trên đầu bọn ta, thì bọn ta phải chết, mọi người bọn ta đều chỉ còn một con đường chết thôi.

Diệp Khải Nguyên lại cười lắc lắc đầu cười nói:

- Nào có quy định kỳ quái như vậy, ta không tin.

Chàng đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy đồng tiền trên đầu Thổ báo tử lầm bầm nói:

- Vân tiền này không biết có thể mua được ly rượu không.

Thổ báo tử kinh hại đơ cả người ra giống như đột nhiên bị người ta quất một roi vậy, hai cẳng chân như mềm nhũn đi, đột nhiên quỵ xuống.

Diệp Khải Nguyên làm như không thấy lại nói:

- Một vân tiền chắc hẳn không đủ mua rượu may mà ở đây vẫn còn có thêm.

Thân hình chàng đột nhiên vọt lên khi rơi xuống đồng tiền trên đầu của sáu bảy người kia đã nằm ở trong tay chàng.

Những người này đều kinh hãi chờ dẫn cả người, cả đời bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một thân thủ nhanh như vậy.

Thổ báo tử đột ngột quỵ xuống dưới đất kêu lên:

- Chuyện này do y làm, hoàn toàn không liên quan đến bọn ta.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Đây vốn là chuyện không liên quan gì đến các người.

Chàng lấy một hạt đậu đặt vào tay Thổ báo tử nói:

- Người có biết đây là có ý gì không?

Thổ báo tử đương nhiên không biết.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ý này là các người bây giờ đã có thể đứng dậy đi uống rượu, tuy tiện muốn đi đâu cũng được, người của Cử Nguyệt bang nếu dám đến quấy nhiễu các người thì bảo bọn chúng đến tìm bang chủ Hoa Sinh bang, nói rằng bang chủ Hoa Sinh bang đã tiếp nhận chuyện này.

Thổ báo tử nhịn không được hỏi:

- Hoa .Hoa Sinh bang bang chủ là ai?

Diệp Khải Nguyên chỉ vào lỗ mũi của mình nói:

- Chính là ta.

Thổ báo tử cũng ngơ ngác.

Đột nhiên nghe thấy một người lạnh lùng nói:

- Rất tốt, vậy thì kẻ mà bọn ta lúc này muốn tìm chính là người.

Giọng nói lạnh như băng, khẩu khí lạnh như tiền.

Sắc mặt vàng sáp, vẻ mặt lạnh lùng mất điều mũi ưng, trên mặt có một vết sẹo do đao gây ra rất sâu, khiến cho vẻ mặt y càng đầy vẻ sát khí.

Nhưng cái mà Diệp Khải Nguyên chú ý không phải là khuôn mặt chẳng qua chỉ là y phục của y.

Một bộ y phục vàng rất chói mắt, dưới ánh dương xem ra giống như là bằng hoàng kim vậy.

Y đang ở trên bậc đá của tiểu đình còn có ba người đứng ở bên cạnh cũng mặc y phục giống như y.

Diệp Khải Nguyên lại cười nói:

- Bộ đồ mà các người bận trên người rất tuyệt, không biết có thể cởi ra cho bọn ta được không, ta đang muốn mang cho con lừa của ta mặc.

Hoàng y nhân trừng mắt nhìn chàng, đồng tử như co rút lại không nhin nổi lạnh lùng nói:

- Người có biết quy định của bốn bang hay không?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Quy định như thế nào?

Hoàng y nhân nói:

- Bốn mươi năm nay trong giang hồ chưa có ai dám xúc phạm vào quy định của bốn bang, người có biết tại sao không?

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tại sao?

Hoàng y nhân nói:

- Vì vô luận ai dám phạm vào qui định của bốn bang thì đều chắc chắn là phải chết.

Một hoàng y nhân khác cười nhạt tiếp lời:

- Vô luận người là bang chủ Hoa Sinh bang hay là bang chủ Hoa Tử bang thì đều phải chết.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói:

- Nhưng vô luận là qui định gì, sớm muộn cũng sẽ bị người khác phạm vào mà thôi, cũng giống như trinh nữ sớm muộn cũng phải gã cho nam nhân.

Hoàng y nhân quắc mắt, sa sầm nét mặt, từng bước một bước xuống bậc đá đi tới.

Bước chân của bốn người bọn họ rất là vững chắc, nhất là đại hán trên mặt có vết đao. Thái dương huyết hai bên thấp thoáng lộ ra gân xanh trên hai tay nổi hẳn lên, rõ ràng là một cao thủ võ lâm nội công thâm hậu.

Diệp Khải Nguyên nhìn bàn tay của y đột nhiên nói:

- Các hạ hẳn đã luyện “đại ứng trảo lực”?

Hoàng y nhân cười nhạt.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhìn vết đao trên mặt nhất định các hạ chính là Thiết Diện Ưng Hoài Tây.

Hoàng y nhân cười nhạt nói:

- Nhãn lực của ngươi không tồi.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi có biết Quách Định là ai hay không?

Thiết Diện Ưng nói:

- Dường như đã nghe nói qua.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Y là bằng hữu của ta.

Thiết Diện Ưng nói:

- Là bằng hữu của ngươi thì sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ngươi có biết quy định của Hoa Sinh bang hay không?

Thiết Diện Ưng nói:

- Quy định gì?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Quy định là không cho phép ai được giết bằng hữu của Hoa Sinh bang, nếu không

Thiết Diện Ưng nói:

- Nếu không thì thế nào?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Thì như thế này!

Chàng đột nhiên xuất thủ, vung quyền đánh mạnh vào mặt Thiết Diện Ưng.

Thiết Diện Ưng không phải là hạng người vô danh cũng không phải là hạng người vô năng, y không những là một kẻ danh tiếng vang lừng ở vùng Hoài Tây, mà trong giang hồ có thể xem là trảo thủ nhất đẳng.

Vì y thật sự có công phu tuyệt hảo.

Ưng Trảo Lực của y đích xác là được chân truyền của Ưng Trảo Vương năm xưa. Hoài Tây đại đao đã từng được lượt danh trong Binh Khí Phả, tuy đã chém trúng một

dao lên mặt y nhưng Hoài Tây đại dao lại chết dưới Ưng Trảo Công của y, tên gọi Thiết Diện Ưng cũng chính từ đó mà ra.

Ưng Trảo nhanh, Ưng Nhân cũng nhanh nhưng khi vừa nhìn thấy Diệp Khải Nguyên tung quyền thì quyền thủ đã đánh trúng vào chính giữa sống mũi của y.

Y không cảm thấy đau. Nếu cảm thấy đau đớn thì là chuyện rất lâu sau đó.

Lúc này y chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại, như có vô số kim tinh, lan tỏa đầy trước mắt.

Y không lập tức ngã gục xuống. Chỉ đến lúc vắng người ra xa một trượng đập người vào bậc cửa của tửu đình, y mới ngã xuống.

Y cũng không nghe thấy tiếng nước vỡ của gương mặt y, nhưng người khác thì nghe rất rõ.

Diệp Khải Nguyên nhìn khuôn mặt vỡ nát của y, thản nhiên nói:

- Hóa ra người thật không phải là thiết diện, mặt người cũng có thể đánh đập nát như thường.

Ba hoàng y nhân cắn chặt răng không cần nhìn đồng bọn của chúng nữa.

Hàn quang lóe lên, ba người bọn chúng đã tuốt binh khí một dao, một kiếm, một đôi phán quan bút.

Bốn binh khí của ba người đột nhiên cùng lúc nhắm Diệp Khải Nguyên lao đến.

Sau hai chiêu, Diệp Khải Nguyên đã phát hiện ra võ công cao nhất trong những người này không phải là Thiết Diện Ưng, cũng không phải là lão già dùng phán quan bút mà là kẻ dùng kiếm.

Kiểm pháp của y nhanh chóng linh hoạt, biến hóa rất nhiều kiếm mà y dùng cũng là tinh phẩm.

Sau mười ba chiêu, Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa xuất thủ.

Chàng mà xuất thủ thì tuyệt sẽ không trật.

Bây giờ thì chàng đã xuất thủ, chỉ nghe một tiếng thét to, tiếng xương sườn gãy vang lên, tiếp theo là một tiếng “rắc”.

Lão già dùng phán quan bút đã bị điểm huyết đạo, đại hán dùng dao ôm lấy xương sườn, ngã gục xuống đất, cây dao đã bị gãy làm hai đoạn.

Chỉ còn người thanh niên dùng kiếm là không ngã xuống, nhưng sắc mặt kinh hãi đến mức đã không còn hột máu.

Diệp Khải Nguyên thuận tay hất hai đoạn dao gãy xuống đất đột nhiên hỏi người thanh niên:

- Người có biết tại sao ta lại chặt gãy đao của hấn không?

Người thanh niên lắc lắc đầu.

Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:

- Vì hấn xuất thủ quá hiểm độc loại người như hấn vốn chẳng cần dụng đao.

Người thanh niên siết chặt tay kiếm, nhin không được hỏi:

- Người dụng đao chứ ?

Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.

Trên thế gian có lẽ không có ai hiểu cách dụng đao hơn chàng, cũng không có ai hiểu giá trị đao hơn chàng.

Chàng đối với đao trước nay rất tôn kính.

Diệp Khải Nguyên nói tiếp:

- Người nếu không tôn kính đao thì thật không đáng dụng đao, người nếu tôn kính đao thì khi sử dụng nên đặc biệt cẩn thận.

Người thanh niên nhìn chàng trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Y đã nhìn ra Diệp Khải Nguyên không phải là kẻ bình thường, kẻ tầm thường tuyệt đối không nói được những lý lẽ như vậy.

Y nhin không được hỏi:

- Người tóm lại là ai?

- Ta họ Diệp, tên gọi Khải Nguyên .

Người thanh niên liền biến sắc thốt lên:

- Diệp Khải Nguyên?

- Không sai.

Người thanh niên đột nhiên trở vọt người lên không, chuồn ra ngoài tửu đình.

Nhưng chân y vừa chạm đất, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gió vụt tới, nhìn thấy đao quang lóe lên.

Đao quang nhanh như điện chớp đã bay qua đầu y, bay xa năm sáu trượng thuận thế không dừng cấm phập vào một thân cây, lưỡi đao lút ngập vào cây, lút tận cán đao.

Người thanh niên kinh ngạc, dừng bước tóc trên đầu đã bung xỏa xuống, kim hoàn cột tóc đã bị gãy ngang.

Toàn thân y trở nên cứng đờ.

Y xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy đao nào nhanh như vậy.

Phi Đao!

Cán đao vẫn còn đang rung giật.

Diệp Khải Nguyên bước tới rút nó ra, trở cổ tay, đao đã không còn thấy đâu nữa.

Người thanh niên lúc này mới thở hắt ra nói:

- Người thật là Diệp Khải Nguyên à?

- Ta vốn là Diệp Khải Nguyên .

Người thanh niên gượng cười nói:

- Tại sao người không nói sớm?

Diệp Khải Nguyên cười cười đột nhiên hỏi ngược lại:

- Người có phải là môn hạ của Kim Đàn Đoàn tiên sinh?

Người thanh niên ngạc nhiên hỏi:

- Người làm sao biết?

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Thiết Diện Ưng vừa rồi há không đã nói sao, nhãn lực của ta xưa nay rất tuyệt.

Người thanh niên thừa nhận:

- Quả thật là nhãn lực hơn người .

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Người là đệ tử thứ mấy của Đoàn tiên sinh?

- Thứ ba.

- Người họ gì?

- Họ Thời, Thời Minh.

- Người có bao giờ cỡi xe lừa chưa?

- Chưa.

- Ta cũng biết như thế.

Diệp Khải Nguyên thản nhiên cười nói tiếp:

- Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có lần đầu cả.

Dẫn ta đi gặp Thượng Quan bang chủ các người, vô luận y thị ở đâu cũng phải dẫn ta đi gặp y thị.

Diệp Khải Nguyên lại ngồi lên chiếc xe lừa chở than đó, nằm xuống thậm chí nhắm mắt lại.

Chàng biết người thanh niên này tuyệt sẽ không đào tẩu, cũng không sẽ không dám không nghe lời, vô luận ai đã nhìn thấy Phi Đao của chàng thì tuyệt sẽ không bao giờ dám gây ra những chuyện ngu xuẩn.

Thời Minh quả thật đã cưỡi xe lừa lên đường, điều này đích xác là lần đầu tiên trong đời y.

Có người ở phía sau quát roi, con lừa lại đi chậm hơn bình thường.

Diệp Khải Nguyên lại bóc hạt đậu phụng ném lên đọi cho hạt đậu lọt vào trong miệng, chàng đột nhiên nói:

- Nghe nói Đàn Đoàn tiên sinh là người rất chú trọng ẩm thực ăn mặc.

Thời Minh đáp:

- Ủ!

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nghe nói đệ tử mà y thu nhận đều là thế gia chi tử xuất thân rất tốt?

Thời Minh nói:

- Ủ!

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người cũng thế sao?

- Ủ!

Y rõ ràng không muốn đàm luận đến vấn đề này, Diệp Khải Nguyên lại cứ muốn hỏi tới:

- Người không muốn ta nhắc đến chuyện này có phải là cũng cảm thấy bối rối hay không?

Thời Minh cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Tại sao lại bối rối?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì người cũng biết với sư môn và gia thế của người, vốn không nên làm nô tài cho Cử Nguyệt Bang.

Sắc mặt Thời Minh đỏ lên nói:

- Ta không phải là nô tài.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta cũng biết người gia nhập Cử Nguyệt bang vốn là vì muốn thoát khỏi gia thế của người, tự mình làm nên một sự nghiệp, phần lớn mỗi thanh niên đều nghĩ như vậy cả.

Chàng cười cười rồi thản nhiên nói tiếp:

- Nhưng chuyện mà người làm bây giờ lại là chuyện mà nô tài làm.

Thời Minh đỏ mặt nói:

- Đây là vì người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không sai! Đây là do ta bảo người làm, nhưng đặt đồng tiền lên đầu người khá lẽ nào không phải là chuyện mà nô tài làm?

Thời Minh nhắm mắt lại.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Huống hồ ta bảo người làm cái chuyện này chỉ vì người vốn đã là nô tài của Cử Nguyệt bang, nếu không thì ta tình nguyện bò trên mặt đất làm con lừa cho người cỡi lên.

Sắc mặt Thời Minh càng đỏ hơn ánh mắt đã không khỏi lộ ra vẻ đau khổ.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên hỏi:

- Người có biết vừa rồi tại sao ta lại phóng đao không?

Thời Minh do dự chậm rãi nói:

- Ta cũng đã nghe nói, đao của người không phải là đao sát nhân mà là đao cứu nhân.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không sai, ta phóng đao đó ra chính là để cho người biết rằng, người ở trong Cử Nguyệt bang cũng chẳng làm nên được chuyện đại sự gì giống như vậy.

Thời Minh cắn răng nói:

- Đó chỉ là võ công của ta.

Diệp Khải Nguyên ngắt lời y nói:

- Một người nếu được người tôn kính thì không có quan hệ gì đến võ công của người đó cả, chuyện mà người làm nếu là quang minh chính đại, thì tuyệt sẽ không có ai xem thường người, đao của ta cũng tuyệt đối không bay lên trên đầu người.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Nếu không dù ta không giết người thì sớm muộn cũng nhất định sẽ có người khác giết người.

Thời Minh lại ngậm miệng lại.

Bây giờ y đã hiểu rõ ý Diệp Khải Nguyên. Diệp Khải Nguyên cũng biết y không phải là kẻ ngu xuẩn.

- Ta tin người nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng.

Diệp Khải Nguyên lại bóc hạt đậu phộng ném lên, rồi đợi cho nó rơi xuống.

Chàng biết rằng hạt đậu phộng này đã được ném lên thì nhất định sẽ rơi xuống.

000

Xe lừa đã đi vào phố, một con phố hoàn toàn giống như trong thành Trường An.

Thế nhưng quán trọ Hồng Tân ở trên con phố này không bị đốt thành một đống gạch vụn.

Nhìn bảng hiệu chữ vàng của quán trọ Hồng Tân lóe sáng dưới ánh thái dương trong lòng Diệp Khải Nguyên không khỏi có một cảm giác kỳ dị dường như là nhìn thấy một người chết sống lại vậy. Kỳ thực chàng đích xác cũng đã nhìn thấy một “tử nhân” sống lại.

Trong cuộc đời có nhiều chuyện đích xác giống như trong mộng, là thật là giả vốn có rất ít người có thể phân biệt rõ.

Diệp Khải Nguyên đang than thở trong lòng nhưng mặt lại mỉm cười. Chàng biết người trên phố đều nhìn chàng.

Lúc này đang là chính ngọ, người trên phố không đông cũng giống như cảnh tượng thành Trường An đại đa số đều ở trong nhà ăn cơm.

Nhưng người đi lại trên phố vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc xem ra đều rất khẩn trương, giống như đã biết sắp có đại sự gì đó phát sinh. Trong lòng đã có một dự cảm không thể nói ra được.

Diệp Khải Nguyên cũng biết ở đây sẽ có đại sự phát sinh, chàng còn biết đại sự do chính chàng gây nên.

Bây giờ chàng đã đến đây, chàng đã sẵn sàng giống như lần trước vậy bình an mà ra đi.

Chiếc xe lừa dừng lại bên ngoài quán trọ Hồng Tân, Diệp Khải Nguyên vừa bước vào thì thấy Thượng Quan Tiểu Tiên ngồi ở trong quầy đang lật lật cuốn sổ ghi chép.

Xem ra y thị có dáng vẻ rất giống một nữ chủ quán, chẳng qua so với đại đa số nữ chủ quán khác thì xinh đẹp hơn nhiều.

Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Khải Nguyên, y thị lập tức ngẩng đầu lên tươi cười nói:

- Ta biết chàng nhất định sẽ đến, ta đang đợi chàng đây.

Diệp Khải Nguyên đứng ở trước quầy nhìn y thị cũng không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy nhói đau.

Vô luận y thị là chân hay giả nhưng nói chung y thị đối với chàng không tồi. Bọn họ sinh hoạt chung mấy ngày đó, chàng sẽ mãi mãi không bao giờ quên. Chàng thật sự không muốn bọn họ trở thành thù địch, vô luận xem nhau như thế nào, Thượng Quan Tiểu Tiên cũng tuyệt không giống như thù địch của chàng.

Y thị cười rất dịu dàng ngọt ngào giống như nữ chủ quán vừa nhìn thấy trượng phu của mình quay về.

- Ta đã sẵn sàng cho chàng mấy món mà chàng thích ăn, bây giờ chắc hẳn sắp đến bữa rồi.

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Ta không đến đây để ăn.

Tiểu Tiên tươi cười nói:

- Nhưng vô luận ai cũng phải ăn cơm, chàng cũng như vậy không ngoại lệ.

Diệp Khải Nguyên không muốn tranh biện với Tiểu Tiên, nên chàng không nói nữa đột nhiên hỏi:

- Người đang tính sổ à?

- Ừ!

- Có phải là đang xem tối qua đã giết bao nhiêu người?

Tiểu Tiên cười nói:

- Cứ xem như ta giết người thì cũng sẽ chẳng ghi vào sổ.

- Vậy sổ ghi gì?

- Đây là sổ lễ vật, bên trong ghi rất nhiều nhân vật kỳ quái, tặng những lễ vật kỳ quái.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tặng người sao?

Tiểu Tiên thở dài nói:

- Ta vẫn chưa có điểm phúc đó.

Y thị đột nhiên cười nói:

- Chàng có muốn ta đọc cho chàng nghe những lễ vật ghi bên trong sổ không?

Diệp Khải Nguyên không từ chối.

Tiểu Tiên nói:

- Thôi Ngọc Chân lễ vật một con gà mái già, một cân tổ yến. Nam Cung Lăng lễ vật một bức họa, Diệp Khải Nguyên lễ vật một người sống.

Diệp Khải Nguyên biến sắc chàng đương nhiên đã biết đây là lễ vật của ai.

Tiểu Tiên cười khúc khích nói:

- Thôi Ngọc Chân tại sao lại tặng gà? Lẽ nào y thị cho rằng tân lang là chàng muốn nấu cho chàng một nồi cháo gà ăn đêm lúc động phòng.

Y thị không để cho Diệp Khải Nguyên nói, lại cười nói tiếp:

- Lẽ vật kỳ quái nhất trong này chính là lễ vật của người. Nhưng lễ vật quý nhất người chắc chắn đoán không ra là ai gửi tới.

Diệp Khải Nguyên nhin không được vội hỏi:

- Ai?

- Là bốn người!

Tiểu Tiên chậm rãi đọc lên bốn cái tên:

- Diệp Nhi Bố, Đa Nhĩ Giáp, Bố Đạt Lạp và Ban Sát Ba Ná.

Diệp Khải Nguyên biến sắc nói:

- Lễ vật bọn chúng gửi tới là gì?

- Là một túi châu bảo, bên trong còn có một ngọc bài.

Tiểu Tiên từ trong quầy đưa ra một ngọc bài trên có khắc bốn thiên ma. Y thị rõ ràng đã sớm sẵn sàng cho Diệp Khải Nguyên xem. Ngọc bài lấp lánh mỹ lệ, thiên ma khắc ở bên trên khiến cho Diệp Khải Nguyên xúc mục kinh tâm.

Tiểu Tiên lại hỏi:

- Chàng có biết ngọc bài này có ý nghĩa gì không?

Diệp Khải Nguyên không biết.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Đây là phục thù ngọc bài, đại thiên vương ma giáo khi phục thù nhất định sẽ xuất hiện loại ngọc bài này.

Diệp Khải Nguyên xiết chặt hai tay:

- Bọn họ có phải là vì Ngọc tiêu phục thù?

Tiểu Tiên gật đầu nói:

- Túi châu bảo đó chính là tiền mua mạng của bọn họ.

- Thế nào là tiền mua mạng?

- Tứ đại thiên vương trước khi sát nhân nhất định trước nhất sẽ mua mạng của những người đó. Vì bọn họ không chịu cái món nợ lai sinh.

Tiểu Tiên thở dài:

- Châu bảo mà bọn họ gửi tới thật không ít, người bị giết cũng thật không ít.

Diệp Khải Nguyên nhin không được hỏi:

- Kẻ giết người lẽ nào lại là bọn chúng?

Tiểu Tiên thở dài nói:

- Cứ xem chàng là kẻ đàn độn đi cũng phải nhìn thấy kẻ giết người là ai.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng kẻ thu xác lại là người.

Tiểu Tiên thản nhiên nói:

- Giết người là chuyện xấu, thu xác là chuyện tốt.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại sao người lại thu xác cho bọn chúng?

Tiểu Tiên nói:

- Vì ta muốn kiểm tra một chuyện.

Diệp Khải Nguyên truy vấn:

- Chuyện gì?

Tiểu Tiên nói:

- Ta muốn kiểm tra Đa Nhĩ Bố Giáp và Bố Đạt Lạp tóm lại là ai?

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là người chết sẽ không nói được, người có thu xác bọn họ cũng vô dụng.

Tiểu Tiên nói:

- Hữu dụng.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Hữu dụng?

Tiểu Tiên nói:

- Ta tính kỷ bọn họ lúc đó nhất định trong hỷ đường.

Diệp Khải Nguyên thừa nhận bọn chúng nếu không ở trong hỷ đường thì làm sao xuất thủ sát nhân được.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Vì vậy lúc trong hỷ đường nếu có một trăm người thì người chết nhất định chỉ có chín mươi tám người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hai người không chết nhất định là Đa Nhĩ Lạp và Bố Đạt Lạp?

Tiểu Tiên tươi cười nói:

- Ta biết chàng không phải là kẻ dấn dộn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì vậy mà người thu hồi tất cả thi thể lại xem người chết là ai, chết bao nhiêu người?

Tiểu Tiên nói:

- Không sai.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng người vẫn còn chưa tra được hai người không chết đó là ai?

Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy ta cũng cầm theo sổ ghi lễ vật xem những người gởi lễ vật là ai.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Kẻ tặng lễ vật không nhất định có đi uống hỷ tửu, kẻ đi uống hỷ tửu không nhất định là có tặng lễ vật.

Tiểu Tiên nói:

- Ta ít ra cũng có thể nhìn thấy một chút đầu mối, ta cũng không phải là kẻ dấn dộn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta đã nhìn thấy.

Tiểu Tiên thở dài nói:

- Chàng vừa đến, trái tim ta liền bắn loạn lên làm sao còn xem được nữa?

Y thị đứng dậy đi ra khỏi quây đột nhiên lại hỏi:

- Ta muốn hỏi chàng một câu.

Diệp Khải Nguyên đành để y thị hỏi.

Tiểu Tiên nói:

- Mọi người đều phải ăn cơm phải không.

Diệp Khải Nguyên đành thừa nhận.

Tiểu Tiên nói:

- Chàng có phải là người không?

Diệp Khải Nguyên cũng thừa nhận.

Tiểu Tiên liền kéo tay chàng tươi cười nói:

- Vậy thì chúng ta bây giờ phải đi ăn cơm thôi.

000

Diệp Khải Nguyên đang ăn cơm. Bụng chàng thật sự rỗng không, đi suốt một chặng đường dài chàng đã đói, không ngồi xuống ăn cơm thì thôi, đã ngồi xuống cầm đũa lên thì rất khó mà buông xuống.

Huống hồ những món ăn này đích xác là hợp với khẩu vị của chàng, nhất là món đậu hủ vừa chua vừa cay. Không những khai vị mà còn làm tỉnh rượu.

Tiểu Tiên dịu dàng nói:

- Ta không chuẩn bị rượu cho chàng. Vì ta biết bụng chàng trống không, ăn cơm xong ta sẽ cùng chàng uống rượu.

Vô luận ai nhìn thấy, vô luận như thế nào y thị cũng là một nữ nhân dịu dàng chăm chút. Một nam nhân nếu gặp phải một nữ nhân như vậy thì nên có thái độ thế nào, Diệp Khải Nguyên đã rõ chủ ý không để ý đến y thị, dù y thị có nói những điều hay ho gì đi nữa chàng cũng không để ý đến.

Tiểu Tiên buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Ta biết trong lòng chàng nhất định đang oán ta, vì chuyện lưu chàng ở lại đây. Nếu không thì Đinh cô nương tuyệt sẽ không cưới Quách Định, y thị nếu không lấy Quách Định thì sẽ không có những chuyện tối hôm qua xảy ra.

Đây chính là những lời trong lòng Diệp Khải Nguyên muốn nói ra. Bản thân chàng còn chưa nói Tiểu Tiên lại nói ra trước cho chàng.

- Nhưng chàng cũng phải nghĩ cho ta, ta cũng là nữ nhân, chớ không phải là yêu quái.

Tiểu Tiên rầu rĩ nói tiếp:

- Khi một nữ nhân thích một nam nhân thì thường sẽ không khỏi muốn giữ lấy người ấy, vô luận nữ nhân nào cũng có thể.

Diệp Khải Nguyên cười nhạt. Nhưng trong lòng chàng không thể không thừa nhận những lời Tiểu Tiên nói không phải là không có lý lẽ. Yêu không phải là chuyện sai quấy, càng không phải là tội lỗi.

Một nữ nhân yêu một nam nhân vốn là chuyện kinh thiên động địa không hề có chút gì là sai trái cả. Khi một nữ nhân yêu một nam nhân tất nhiên tuyệt sẽ không muốn nam nhân đó vội bỏ đi. điểm này không ai có thể nói Tiểu Tiên là sai cả.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát giác ra trái tim mình đã bị Tiểu Tiên làm cho rung động, chàng lập tức đứng dậy nói:

- Người đã nói hết lời chưa?

Tiểu Tiên nói:

- Chưa!

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta đã ăn cơm xong rồi.

Tiểu Tiên nói:

- Chàng không muốn uống rượu sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không!

Tiểu Tiên nói:

- Chàng cũng không muốn tra xem Đa Nhĩ Giáp và Bố Đạt Lạp là ai hay sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tự ta sẽ tìm lấy.

Tiểu Tiên nói:

- Cứ xem như chàng thật có thể tìm ra, thì làm sao nào? Lẽ nào một mình chàng có thể đối phó với toàn ma giáo hay sao?

Y thị lại thở dài nói tiếp:

- Chàng có biết ma giáo có bao nhiêu môn nhân đệ tử hay không? Chàng có biết bọn họ có lực lượng lớn như thế nào không?

Diệp Khải Nguyên biết, ma giáo đáng sợ như thế nào, có rất ít người có thể hiểu rõ hơn chàng.

Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy chàng cũng phải biết muốn đối phó với ma giáo chỉ có một cách.

Diệp Khải Nguyên vội hỏi:

- Cách gì?

Nụ cười dịu dàng trên mặt Tiểu Tiên đã biến mất trong đôi mắt mỹ lệ hốt nhiên lóe lên những tia sáng lạnh lạnh.

Lúc này y thị đã không còn là một nữ chủ quán dịu dàng chăm chút nữa mà là Cử Nguyệt bang bang chủ uy trấn giang hồ.

Y thị chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên chậm rãi nói:

- Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ người đối kháng được với ma giáo chỉ có Cử Nguyệt bang của ta.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à?

Tiểu Tiên nói:

- Trải qua sự chuẩn bị tính toán bao năm nay. Cử Nguyệt bang bây giờ nhân lực vật lực đều đã đạt đến đỉnh cao.

Diệp Khải Nguyên phải thốt lên:

- Thế à?

Tiểu Tiên nói:

- Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương, Hoa Sơn trong mỗi môn phái lúc này đều đã có người của bọn ta

Diệp Khải Nguyên ngắt lời y thị:

- Vì vậy bây giờ người muốn mua ta?

- Không phải mua.

Tiểu Tiên nói:

- Chẳng qua nếu chàng muốn đối phó với ma giáo thì phải hợp thủ với Cử Nguyệt bang.

Diệp Khải Nguyên cười nhạt:

- Người có phải là muốn ta làm hộ pháp cho Cử Nguyệt bang?

Tiểu Tiên nói:

- Chỉ cần người muốn ta thậm chí có thể nhường cả chức bang chủ cho người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại sao người lại hy sinh như vậy chứ?

Tiểu Tiên thở dài ánh mắt chợt trở nên dịu dàng như dòng nước mùa xuân nhỏ nhẹ nói:

- Một nữ nhân đối với nam nhân mà mình thật sự yêu thương, vốn không tiếc hy sinh tất cả, huống hồ

Diệp Khải Nguyên nói:

- Huống hồ ma giáo vốn là đối thủ của các người.

Tiểu Tiên nói:

- Không những là đối thủ của bọn ta mà còn là đối thủ không đội trời chung nhất là gần đây

Diệp Khải Nguyên nói:

- Gần đây thế nào?

Tiểu Tiên nói:

- Gần đây bọn ta dù không đi tìm bọn chúng thì bọn chúng cũng đến tìm bọn ta.

Diệp Khải Nguyên biết đây không phải là những lời nói dối. Cử Nguyệt bang và ma giáo gần đây đều chuẩn bị hùng chấn thanh uy, xưng bá giang hồ. Sự xung đột giữa bọn họ đương nhiên ngày càng gay gắt hơn. Cò trai tương tranh, ngư ông đắc lợi. Đây thực sự là cơ hội tốt cho chàng, chàng tuy không muốn làm ngư ông nhưng ít ra có thể thừa cơ hội này làm nhiều việc mà chàng đã sớm muốn làm, cũng đã sớm phải làm.

Tiểu Tiên lại nói:

- Tình cảnh của chàng cũng giống như vậy, bây giờ trong tứ đại thiên vương có hai người đến Trường An . Mục đích không phải chỉ là muốn đối phó với Cử Nguyệt bang mà cũng là muốn đối phó với chàng.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì vậy dù cho ta không đi tìm bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ không tha cho ta.

Tiểu Tiên nói:

- Bọn họ là đối thủ của chàng, ít ra ta vẫn là bằng hữu của chàng. Vì vậy chàng nên liên hợp với ta.

Diệp Khải Nguyên đã ngồi xuống.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Trong lúc này lòng chàng có lẽ cho rằng ta muốn lợi dụng chàng?

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Không phải thế sao?

Tiểu Tiên đáp:

- Cứ xem như ta đang lợi dụng chàng, chàng há cũng có thể lợi dụng ta như vậy. Thừa cơ hội này tiêu diệt ma giáo.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:

- Người quả thật là một nữ nhân rất biết ăn nói.

Tiểu Tiên nói:

- Có phải là ta đã làm lay động được chàng?

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Dường như là như vậy.

Tiểu Tiên lại cười, một nụ cười dịu dàng ngọt ngào.

- Vậy thì bọn ta lúc này nên uống rượu chứ phải không?

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Bây giờ ta chỉ kỳ quái một chuyện.

Tiểu Tiên nháy mắt hỏi:

- Chuyện gì?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chuyện mà người muốn ta làm tại sao ta luôn không cách gì cự tuyệt được?

--- o O o ---

HẾT TẬP 7